

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců Mgr. Lenky Krupičkové a JUDr. Tomáše Foltase v právní věci navrhovatele: **P. K.**, zastoupen Mgr. Pavlem Černoousem, advokátem se sídlem Lublaňská 398/18, Praha 2, proti odpůrci: **Úřad městské části Praha 4**, se sídlem Antala Staška 2059/80b, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti navrhovatele proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 9. 2018, č. j. 11 A 156/2018 - 30,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 14. 9. 2018, č. j. 11 A 156/2018 - 30, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Navrhovatel je na základě nájemní smlouvy uzavřené dne 12. 6. 2000 s Hlavním městem Praha nájemcem pozemku parc. č. X v katastrálním území K., který se nachází na místní komunikaci Budějovická. Na vymezené části uvedeného pozemku (nacházející se mezi křižovatkou ulice Budějovická s ulicí Olbrachtova na severozápadní straně a křižovatkou ulice Budějovická s ulicí Antala Staška na jihovýchodní straně) navrhovatel provozuje hlídané parkoviště.

[2] Na základě žádosti společnosti Technická správa komunikací hl. m. Prahy, a. s. o vydání stanoví trvalého dopravního značení k projektu Integrace cyklo - Budějovická (Na Strži - Olbrachtova) vydal odpůrce dne 30. 5. 2018 jako silniční správní úřad na území správního obvodu Městské části Praha 4 podle § 77 odst. 1 písm. c) a odst. 5 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů a vyhlášky č. 294/2015 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích, pod č. j. P4/045338/18/OŽPAD/KRIZ, opatření obecné povahy, jímž stanovil místní úpravu provozu na pozemní místní komunikaci Budějovická spočívající v umístění specifikovaného dopravního značení (dále též „OOP Budějovická“).

[3] Dne 18. 6. 2018 podal navrhovatel u Městského soudu v Praze (dále též „městský soud“) podle § 101a zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“) návrh na zrušení OOP Budějovická v části, která se týká pronajaté části pozemku parc. č. X. Dle tvrzení navrhovatele nové dopravní značení zahrnuje mimo jiné umístění čáry V 10d a značky IP 11c na pozemku, na němž provozuje hlídané parkoviště. Nová úprava parkování daná uvedeným značením pak navrhovateli znemožňuje na pronajatém pozemku dále vykonávat podnikatelskou činnost. Po realizaci OOP Budějovická tedy nemůže navrhovatel pozemek využívat za tím účelem, ke kterému si jej pronajal.

II.

[4] Městský soud návrh na zrušení OOP Budějovická shora uvedeným rozsudkem zamítl. Konstatoval, že je dána jeho pravomoc k projednání návrhu, neboť účastníkům provozu z OOP Budějovická plynou jiné povinnosti, než by tito měli podle obecné úpravy provozu na pozemních komunikacích. Návrh je rovněž včasný a navrhovatel je aktivně legitimován k jeho podání, neboť jeho práva mohla být zasažena zejména omezením možnosti užívat danou pozemní komunikaci jako účastník provozu či ohrožením či znemožněním jeho podnikatelské činnosti. Dále provedl pětistupňový „algoritmus“ soudního přezkumu opatření obecné povahy dovozený judikaturou Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 27. 9. 2005, č. j. 1 Ao 1/2005 - 98, č. 740/2006 Sb. NSS). Dospěl k závěru, že odpůrce nevybočil z mezí své pravomoci a byl oprávněn stanovit úpravu provozu na místní komunikaci. Dále ověřil, že řízení při vydávání OOP Budějovická proběhlo řádně podle § 171 až 174 správního řádu, včetně možnosti podání připomínek či námitek, kterou však navrhovatel nevyužil. Z hlediska přiměřenosti právní regulace městský soud označil za nesporné právo navrhovatele znát důvody vydání opatření obecné povahy, zejména pak v čem převažuje veřejný zájem nad jeho zájmem jako nájemce podnikajícího na dotčeném pozemku a důvody zásadních změn ve způsobu jeho užívání. Samotné OOP Budějovická přitom žádné odůvodnění přiměřenosti jeho obsahu z hlediska nutnosti právní regulace neobsahuje. Dle městského soudu je však notorií, že cílem úprav spočívajících v zavedení zón placeného stání je dopravní dostupnost a plynulost silničního provozu. Tento cíl plyne z nařízení hlavního města Prahy, které odpůrce prostřednictvím OOP Budějovická fakticky provedl. Zachování placeného parkoviště v režimu, v jakém jej až dosud provozoval navrhovatel, je v rozporu s veřejným zájmem deklarovaným dlouhodobým plánem města Prahy regulovat a omezit parkování ve vybraných lokalitách města tak, aby parkování bylo umožněno pouze rezidentům při současném vybudování záchytných parkovišť na okrajích města. Pro navrhovatele se nadto nejednalo o situaci nepředvídatelnou. Musel s ní naopak počítat s ohledem na čl. VII bod 4 nájemní smlouvy (zakotvující ukončení smluvního vztahu v okamžiku, kdy nájemci nebyla prodloužena platnost dosavadní místní úpravy dopravního značení) a na obsah rozhodnutí odpůrce ze dne 22. 5. 2017, jímž byla stanovena místní a přechodná úprava silničního provozu vyznačením dopravního značení s podmínkou, že v případě změny dopravního režimu („předpokládané zavedení zóny placeného stání“) nebo v případě neprodloužení platnosti tohoto stanovení, bude komunikace uvedena do původního stavu. O neprodloužení platnosti stanovení úpravy dopravního značení pak rozhodl též orgán rozhodnutím ze dne 4. 6. 2018, č. j. P4/63636/18/OŽPAD/KURK/DZ-003/18.

III.

[5] Proti tomuto rozsudku podal navrhovatel (dále též „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Namítl, že městský soud nesprávně dovedl zánik nájemní smlouvy ze dne 12. 6. 2000. Dle čl. VII bodu 4 nájemní smlouvy je pozbytí její platnosti vázáno na právní moc rozhodnutí o neprodloužení platnosti dosavadní úpravy místního dopravního značení. K tomu však v posuzované věci nedošlo, a soud tak rozhodoval na podkladě svých domněnek. Jeho právní posouzení zániku nájemní smlouvy

pokračování

pak představuje obcházení ustanovení o výpovědi v nájemní smlouvě. Tento způsob skončení nájemní smlouvy neuplatňuje odpůrce ani v soukromoprávním sporu o neplatnosti výpovědi dané odpůrcem. Z jednání odpůrce jasně plyne vůle ukončit nájemní vztah výpovědí, k čemuž je třeba přihlídnout. Městský soud rovněž zcela sám doplnil za odpůrce zdůvodnění cíle úprav dopravní sítě. Nejedná se přitom o žádnou notorietu, ale o tvrzení soudu, na něž stěžovatel neměl možnost nějak reagovat. Toto tvrzení je navíc v rozporu s deklarovaným veřejným zájmem na parkování rezidentů. Ani podle OOP Budějovická není parkoviště určeno pro rezidenty, ale pro návštěvnická stání, přičemž cena účtovaná společností Technická správa komunikací hl. m. Prahy, a. s. je vyšší než cena účtovaná stěžovatelem za parkování včetně ostrahy. Odpůrce žádný veřejný zájem na změně režimu neprokázal, tento za něj dotvrdil až městský soud. Vada řízení před správním orgánem spočívá dle stěžovatele v tom, že odpůrce na projednání jeho námitek datovaných dne 6. 4. 2018 prakticky rezignoval, když je prohlásil za nepřijatelné. K žádnému vypořádání námitek stěžovatele tedy v řízení před odpůrcem nedošlo. Vada řízení před městským soudem pak spočívá v tom, že stěžovateli bylo znemožněno vyjádřit se k soudem vyslovenému právnímu názoru na ukončení smluvního vztahu i na existenci veřejného zájmu na zavedení zón, případně navrhnout důkazy k prokázání opaku. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek městského soudu i část opatření obecné povahy Budějovická.

IV.

[6] Odpůrce ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se s rozsudkem městského soudu plně ztotožňuje a odkázal na své vyjádření k žalobě.

V.

[7] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. Poté přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[8] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že napadený rozsudek je stížen vadou řízení, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], neboť v řízení před městským soudem nebyly řádně zjištěny podmínky řízení, jejichž absence by měla za následek odmítnutí žaloby.

[9] Podle § 101a odst. 1 s. ř. s. platí, že *[n]ávrh na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho částí je oprávněn podat ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech opatřením obecné povahy, vydaným správním orgánem, zkrácen. Pokud je podle zákona současně oprávněn ve věci, ve které bylo opatřením obecné povahy užito, podat ve správním soudnictví žalobu nebo jiný návrh, může navrhnout zrušení opatření obecné povahy jen společně s takovým návrhem.*

[10] Městský soud se v napadeném rozsudku mj. zabýval otázkou, zda stěžovateli svědčí aktivní procesní legitimace k podání návrhu na zrušení OOP Budějovická. Dospěl přitom k závěru, že „*aktivní legitimace žalobce je nepochybná, neboť zákazové dopravní značky byly umístěny bezprostředně na pozemku, který měl žalobce v nájmu a byl předmětem jeho podnikatelské činnosti. Tím mohla být jeho práva zasažena několikerým způsobem, zejména omezením možnosti užívat danou pozemní komunikaci jako účastník provozu či obhožněním či znemožněním jeho podnikatelské činnosti.*“ Městský soud tak opírá závěr o aktivní procesní legitimaci stěžovatele o to, že zákazové dopravní značky byly napadeným OOP Budějovická umístěny na pozemku, který má stěžovatel v nájmu.

[11] Otázkou aktivní legitimace navrhovatele v řízení o zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009 - 4. V něm konstatoval, že „[b]ude-li již z obsahu samotných tvrzení navrhovatele (doplněných případně postupem podle § 37 odst. 5 věty první s. ř. s.) patrné, že i kdyby byla pravdivá, nemůže být navrhovatel (zejména pro povahu věci nebo jinou zcela zjevnou skutečnost) ve své právní sféře opatřením obecné povahy dotčen, je na místě odmítnout návrh jako nepřijatelný podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Splnění podmínek aktivní procesní legitimace bude tedy dáno, bude-li stěžovatel logicky konsekventně a myslitelně tvrdit možnost dotčení jeho právní sféry příslušným opatřením obecné povahy. To, zda je dotčení podle povahy věci vůbec myslitelné, závisí na povaze a předmětu, obsahu a způsobu regulace prováděné konkrétním opatřením obecné povahy, napadeným návrhem na jeho zrušení. Obecné podmínky přípustnosti návrhu podle § 101a a násl. s. ř. s. tedy lze formulovat jen ve velmi abstraktní rovině, neboť splnění podmínek § 101a odst. 1 s. ř. s. je v podstatné míře závislé na tom, jaké opatření obecné povahy je napadeno.“

[12] Aby tedy bylo možné učinit závěr o aktivní legitimaci k podání návrhu na zrušení opatření obecné povahy, je nezbytné, aby navrhovatel tvrdil skutečnosti, které budou reflektovat napadené opatření obecné povahy. Musí tedy existovat alespoň minimální možnost, že napadené opatření obecné povahy je v teoretické rovině schopné vést k takovým dopadům do právní sféry navrhovatele, které tento tvrdí.

[13] Jak bylo uvedeno výše, stěžovatel podal k městskému soudu návrh na zrušení OOP Budějovická (č. j. P4/045338/18/OŽPAD/KRIZ). Svou aktivní legitimaci k podání návrhu dovozoval z toho, že napadené OOP Budějovická umístí nové dopravní značení (tzv. „modré pruhy“) rovněž na pozemku, na němž stěžovatel jako nájemce provozuje hlídané parkoviště, a tímto dopravním značením vylučuje další užívání daného pozemku způsobem, ke kterému si jej stěžovatel pronajal. OOP Budějovická tak zasahuje do výkonu jeho nájemního práva a práva na podnikání.

[14] Z obsahu správního spisu vyplývá, že společnost sinpps s.r.o. požádala dne 9. 1. 2018 na základě pověření společnosti Technická správa komunikací hl. m. Prahy, a. s. o vydání stanovění trvalého dopravního značení. Uvedená žádost byla podána ve věci: „Integrace cyklo - Budějovická (Na Strži - Olbrachtova)“. Součástí správního spisu obsahujícího dokumentaci k OOP Budějovická je pak i mapový podklad zachycující detailní úpravu dopravního značení na ulici Budějovická, a to právě v úseku mezi křižovatkami s ulicemi Na strži a Olbrachtova dle výše uvedené žádosti. Skutečnost, že právě tento mapový podklad se vztahuje k OOP Budějovická, osvědčuje mj. to, že právě na něm je vyznačeno souhlasné stanovisko Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy č. j. KRPA-205360-3/ČJ-2017-0000DŽ, na které vydané OOP Budějovická výslovně odkazuje. Z mapového podkladu ani dalších listin obsažených v dotčeném správním spisu nevyplývá, že by OOP Budějovická dopadalo na jiné úseky komunikace Budějovická než na úsek mezi křižovatkami s ulicemi Na Strži a Olbrachtova.

[15] Sporný pozemek, který má stěžovatel v nájmu a z jehož zasažení dopravním značením dovozuje své dotčení na právech, se sice nachází rovněž na ulici Budějovická, avšak až v úseku mezi křižovatkami ulice Budějovická s ulicemi Olbrachtova a Antala Staška. Tento úsek však pouze navazuje na úsek mezi křižovatkami s ulicemi Na strži a Olbrachtova a OOP Budějovická jej dle dostupných podkladů, jak bylo vysvětleno výše, nijak neupravuje. Závěr městského soudu (že zákazové dopravní značky byly napadeným OOP Budějovická umístěny na pozemku, který měl navrhovatel v nájmu), o nějž opírá aktivní legitimaci stěžovatele, proto nebylo možné na základě dostupných podkladů učinit. Otázka aktivní legitimace tedy nebyla městským soudem dostatečně zjištěna.

pokračování

[16] S ohledem na tvrzení stěžovatele uvedená v návrhu na zrušení OOP Budějovická se pak kasační soud neztotožnil ani se závěrem městského soudu, že aktivní legitimace vyplývá také z omezení možnosti užívat danou pozemní komunikaci jako účastník provozu. Z návrhu na zrušení OOP Budějovická je zřejmé, že stěžovatel jako účastník provozu žádné dopady do své právní sféry nespaturuje a vůbec z nich nedovozuje svou aktivní legitimaci. Jak přitom bylo uvedeno výše, pro posouzení aktivní procesní legitimace je ve smyslu usnesení rozšířeného senátu č. j. 1 Ao 1/2009 - 5, podstatné právě to, jakou možnost dotčení svých práv navrhovatel tvrdí, a zda je takové dotčení podle své povahy a povahy, předmětu a obsahu napadeného opatření obecné povahy vůbec myslitelné. V posuzovaném případě je tedy rozhodné, zda OOP Budějovická může mít, byť jen teoreticky, tvrzené dopady do právní sféry stěžovatele. Není pak na místě, aby soud za stěžovatele dovozoval další situace vedoucí k jeho aktivní legitimaci, např. tím, že stěžovatele bude stavět do role účastníka silničního provozu, jestliže argumentace stěžovatele se takových skutečností ani vzdáleně netýká.

[17] Městský soud tedy v napadeném rozsudku učinil takové skutkové závěry, které zjevně nemají oporu ve spisovém materiálu vztahujícím se k OOP Budějovická. Jak bylo uvedeno výše, dle mapových podkladů založených ve správním spise nedopadá OOP Budějovická na pozemky, které má stěžovatel v nájmu. Není tedy bez dalšího zřejmé, z čeho městský soud ve svých úvahách vycházel. Zdejšímu soudu je z úřední činnosti (řízení vedené pod sp. zn. 8 As 343/2018) známo, že stěžovatel vede s odpůrcem další soudní řízení týkající se opatření obecné povahy ze dne 31. 5. 2018, č. j. P4/74481/18/OŽPAD/Hab. Spisová dokumentace k uvedenému opatření obecné povahy pak obsahuje mapové podklady zachycující dopravní značení ve vztahu k celému území Městské části Praha 4, tedy i k úseku komunikace Budějovická, na níž stěžovatel provozuje hlídané parkoviště. Z těchto podkladů však nelze usuzovat na to, že by se vztahovaly rovněž k OOP Budějovická.

[18] Vzhledem k výše uvedenému dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že aktivní legitimace stěžovatele nebyla v řízení před městským soudem řádně zjištěna, neboť z dostupných podkladů nebylo možné učinit skutkové a právní závěry, ke kterým městský soud v napadeném rozsudku dospěl.

[19] Aktivní procesní legitimace je jednou z podmínek řízení, přičemž její nedostatek je podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. důvodem k odmítnutí žaloby. Podle § 110 odst. 1 s. ř. s., části za středníkem platí, že *jestliže již v řízení před krajským soudem byly důvody pro zastavení řízení, odmítnutí návrhu nebo postoupení věci, rozhodne o tom současně se zrušením rozhodnutí krajského soudu Nejvyšší správní soud*. Přestože podklady založené ve správním spise nesvědčí tomu, že by byl stěžovatel aktivně legitimován k podání návrhu na zrušení OOP Budějovická (s ohledem na vymezení způsobu dotčení jeho právní sféry), neshledal Nejvyšší správní soud důvod k postupu podle citovaného ustanovení s. ř. s. Považoval totiž za vhodné zohlednit nálezy Ústavního soudu ze dne 24. 2. 2004, sp. zn. I. ÚS 654/03, a především ze dne 14. 8. 2019, sp. zn. II. ÚS 2398/18. V prvním uvedeném nálezu Ústavní soud vymezil základní rámec ve vztahu k otázce předvídatelnosti rozhodnutí. Uvedl, že *„jedním z aspektů práva na spravedlivý proces je na jedné straně postulát alespoň minimální míry předvídatelnosti soudního rozhodnutí, na straně druhé požadavek, aby se soud příslušným způsobem vypořádal s námitkami, jež účastník řízení uplatňuje. Jestliže rozhodnutí soudu je pro účastníka řízení s ohledem na dosavadní stav řízení, stav dokazování, existující procesní situaci a především uplatněné právní námitky překvapivé, nelze hovořit o tom, že soud dostal své povinnosti poskytovat jednotlivci soudní ochranu podle čl. 36 odst. 1 Listiny.“*

[20] V nálezu sp. zn. II. ÚS 2398/18 se Ústavní soud zabýval otázkou překvapivosti soudního rozhodnutí velmi podrobně právě ve vztahu k rozsudku Nejvyššího správního soudu, kterým bylo po čistě meritorním přezkumu věci v řízení před krajským soudem rozhodnuto o zrušení dotčeného rozsudku krajského soudu a odmítnutí žaloby z důvodu volby nesprávného žalobního

typu. Ústavní soud uvedl, že „[a]čkoli se prvostupňový rozsudek i kasační stížnost stěžovatele týkaly merita věci, Nejvyšší správní soud žalobu stěžovatele odmítl postupem podle § 110 odst. 1 s. ř. s. z důvodu nesprávné volby žalobního typu, aniž by účastníky řízení vyzval k vyjádření k této právní otázce. Napadené rozhodnutí Nejvyššího správního soudu však bylo pro stěžovatele nepředvídatelné, a tedy překvapivé, neboť je založeno na zcela nové právní argumentaci, která nebyla předmětem dosavadního řízení a ke které účastníci řízení neměli možnost se v průběhu řízení vyjádřit. Kasační stížnost stěžovatele, vyjádření vedlejšího účastníka, ani replika stěžovatele se žádným způsobem netýkaly procesních otázek, jelikož tyto nebyly předmětem dosavadního soudního řízení. Stěžovatel tak neměl příležitost účinně uplatnit své argumenty ve vztahu ke klíčové právní otázce, na jejímž řešení napadené rozhodnutí Nejvyššího správního soudu spočívá, tedy k volbě správného žalobního typu. (...) V tomto kontextu se navíc jeví jako nevhodné odmítnutí stěžovatelovy žaloby přímo Nejvyšším správním soudem. Smyslem pravomoci Nejvyššího správního soudu odmítnout žalobu podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. je urychlení řízení před správními soudy ve specifických situacích. Pokud Nejvyšší správní soud ruší rozhodnutí krajského soudu a zároveň jej zavazuje k určitému (jednoznačnému) procesnímu rozhodnutí, může být z pohledu procesní efektivity vhodnější, aby dané procesní rozhodnutí (např. odmítnutí žaloby) učinil přímo Nejvyšší správní soud. Ústavním omezením tohoto postupu je však právě zákaz překvapivých rozhodnutí, a to především v situaci, kdy může být předmětná právní otázka mezi účastníky řízení sporná (srov. také Kühn, Z. § 110. In: Kühn, Z. a kol. Soudní řád správní: Komentář. Wolters Kluwer 2019, s. 1017).“

[21] V nyní posuzovaném případě je situace obdobná. Posouzení otázky aktivní legitimace stěžovatele dosud vůbec nebylo předmětem sporu a jedná se tedy o novou právní argumentaci, ke které neměly strany sporu možnost se jakkoliv vyjádřit. Žádné z jednotlivých podání stěžovatele ani odpůrce s výjimkou samotného návrhu na zrušení OOP Budějovická se aktivní legitimace stěžovatele netýkalo. Závěry zdejšího soudu jsou navíc zcela odlišné od právního posouzení, které ve vztahu k aktivní legitimaci stěžovatele provedl městský soud. Nepochybně to však byl právě městský soud, jehož úkolem bylo tuto otázku řádně posoudit na základě dostupných podkladů a v případě potřeby stěžovatele vyzvat postupem podle § 37 odst. 5 s. ř. s. k upřesnění či vyjasnění jeho návrhu. Aktivní procesní legitimaci navrhovatele v řízení o zrušení opatření obecné povahy nelze presumovat toliko na základě tvrzení uvedených v návrhu. Je nezbytné ověřit správnost těchto tvrzení jejich konfrontací s podklady založenými ve správním spise (především mapovými), případně navrhovatele upozornit na zjištěné nedostatky bránící meritornímu projednání věci. Úkolem Nejvyššího správního soudu však není suplovat tuto činnost městského soudu, která z podstaty věci předchází věcnému posouzení návrhu.

[22] S ohledem na citovanou judikaturu Ústavního soudu Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm bude městský soud vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.). V dalším řízení tudíž městský soud řádně posoudí aktivní procesní legitimaci stěžovatele ve vztahu k OOP Budějovická.

[23] Do konečného vyjasnění otázky procesní legitimace stěžovatele nelze provést přezkum meritorních závěrů městského soudu. Nejvyšší správní soud nicméně považuje za vhodné doplnit, že nedošlo ke stěžovatelem namítané vadě řízení před správním orgánem spočívající v tom, že odpůrce řádně neprojednal jeho písemné připomínky, resp. námitky proti návrhu opatření obecné povahy ze dne 6. 4. 2018 a tyto prohlásil za nepřijatelné. Ve správním spisu, který byl předložen Nejvyššímu správnímu soudu, nebylo stěžovatelem označené podání založeno. Zdejší soud si proto vyžádal od odpůrce jeho předložení. Z obsahu podání ze dne 6. 4. 2018 pak zjistil, že se jedná o námitky směřující proti návrhu opatření obecné povahy č. j. P4/044591/18/OŽPAD/PVLA-STA 41/18, ze dne 28. 3. 2018, jehož předmětem bylo stanovení **přechodné** místní úpravy na pozemních komunikacích. Nejednalo se tedy o námitky proti návrhu OOP Budějovická. Dle obsahu správního spisu tedy stěžovatel proti návrhu nyní

pokračování

posuzovaného OOP Budějovická skutečně žádné námitky neuplatnil, nemohlo tak dojít k vytýkanému pochybení při jejich vypořádání.

[24] V dalším řízení městský soud rozhodne o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. července 2020

Mgr. David Hipšr
předseda senátu